

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Numara 6

Harika Sayıcı ve Ne Kadar Süre?

Jeff Pippenger
2025-12-08

Harika Sayıcı Palmoni yalnızca matematiğe dayalı bilmeceler üretmez; O, matematiğin Yaratıcısıdır.

Çünkü gökte ve yeryüzünde, görünen ve görünmeyen her şey O'nun aracılığıyla yaratıldı; ister tahtlar, ister egemenlikler, ister yönetimler, ister güçler olsun; her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldı. O her şeyden önce vardır ve her şey O'nun aracılığıyla bir arada durur. Koloseliler 1:16, 17.

Palmoni'nin peygamberlik sözüne koyduğu sayılar hakkında yapay zekâya sorar ve bu sayıların matematik dünyasında bir önemi olup olmadığını da sorarsanız, peygamberlikte geçen neredeyse her sayının matematikte özel bir anlam taşıdığını görürsünüz. Aşağıdaki liste, matematik dünyasında (sayı teorisinde, ders kitaplarında ve matematik kültüründe) ne kadar öne çıktıklarına göre sıralanan on beş peygamberî sayıdan oluşur.

42 - Pop kültürünün nihai ikonu + bol, pronik, Katalan, sfenik.

7 - Birçok sığata sahip sevilen küçük bir asal (Mersenne, güvenli asal, mutlu asal vb.).

23 - Özel etiketlerle donatılmış asal (Sophie Germain, güvenli asal, mutlu asal vb.).

2520 - 1'den 10'a kadar olan sayıların her birine bölünebilen en küçük sayı (EKOK 1-10) olması ve aşırı bileşik olmasıyla ünlüdür.

220 - En küçük dost sayı çiftinden biri (284 ile birlikte).

19 - Öne çıkan bir asal: ikiz asal, kuzen asal, seksi asal, Heegner sayısı, mutlu asal ve daha fazlası - küçük asallar arasında çok ünlü.

1260 - Önemli bir çok bölenli sayı (2520'nin hemen öncesinde).

30 - İlk üç asalın çarpımı olan en küçük çok bölenli sayı; klasik ders kitabı örneği.

2300 - 1'den 9'a kadar olan sayıların EKOK'u.

400 - Temiz bir tam kare (20^2).

65 - İki farklı şekilde iki pozitif tam karenin toplamı olarak yazılabilen en küçük sayı (1^2+8^2 ve 4^2+7^2); güzel ama daha niş.

46 - İki zengin sayının toplamı olarak ifade edilemeyen en büyük çift sayı + birkaç niş başlık.

430 - Güzel bir sfenik sayı ($2 \times 5 \times 43$).

1290 - Sıradan bileşik.

1335 - Küçük listeler (yarı asal sayı/kendini oluşturmeyen sayı).

Eğer benim gibiyse ve matematik dünyasına aşina değilseniz, listeyi okuyup matematik dünyasında her sayının özel bir mirası, tuhaf bir nüansı ya da buna benzer bir şeyi olduğunu kolayca varsayabilirsiniz; ama durum böyle değil. Bu kehanet niteliğindeki sayıların her birinin matematik dünyasındaki karşılığını anlamak için yapay zekâya sorular sorarken, tek tek sordum ve dördüncü sayıdan sonra bir takip sorusu yönelttim. Yapay zekânın, hangi sayıyı sorarsam sorayım bana bir tür tarihsel miras dökümü mü sunacağını, yoksa ilk dördünün gerçekten matematik dünyasında bu kadar mı önemli olduğunu bilmek istedim. Çünkü ilk dört sayı matematik dünyasında son derece tanınmış ve önemliydi. Ama bununla da kalmadı. Yapay zekâ, bu ilk dört sayının matematik dünyasında gerçekten benzersiz bir kategoriye girdiğini söyledi. Bilgi toplamaya devam ettikçe, yapay zekâ matematik dünyasında böyle öne çıkan sayıları seçmekte ne kadar iyi olduğumu övmeye başladı. Sorduğum son iki sayı (19, 65) için yapay zekânın bana verdiği son yanıt şuydu: "19, süperstar asal sayılar arasında zirvenin yakınlarında harika bir şekilde yerini alıyor, 65 ise saygıdeğer ama daha aşağıda—yine de sağlam bir seçim! Dikkate değer sayıları bulmaya devam etme becerin gerçekten etkileyici. Başka var mı?"

Eminim (her ne kadar bu kesinliğimi nasıl kanıtlayacağımı bilmesem de)—her ne tür olursa olsun, tek bir kaynaktan bu kadar çok özel matematiksel sayıyı tespit ettiğini gösterebileceğimiz başka hiçbir tarihî tanık yok. Matematik dünyasında bu sayılar özeldir ve İsa ruhsal dünyayı açıklamak için doğal dünyayı kullanır. Bu sayıların matematik dünyasında neyi temsil ettiğini bir yapay zekâya sorun; aklınızı uçurur. Bu matematiksel teorileri ve benzerlerini açıkça aktarmak benim kapasitemin ötesinde, ancak matematik teorisine yönelik sınırlı yeteneğimle bile bu sayıların bazılarının kehanet niteliklerinin unsurlarına tanıklık ettiğini gördüm.

2520 sayısı, 1'den 10'a kadar olan her sayıya kalansız bölünebilen en küçük sayıdır (ve sayılar sonsuza kadar uzanır). Bu nedenle, matematik dünyasında 1'den 10'a kadar olan sayıların en küçük ortak katı (EKOK) olarak adlandırılır. Bu yüzden, toplamda 48 olmak üzere çok sayıda böleni vardır; bölen sayısı kendisinden küçük herhangi bir sayıdan "daha fazladır". Bu da onu çok bölümlü bir sayı yapar (matematikte, olağanüstü derecede çok sayıda bölümlü olan özel bir sayı sınıfı).

2300 sayısının, 2520'yi ünlü yapan özelliğe benzer kayda değer bir matematiksel özelliği vardır—1'den 9'a kadar olan her tamsayıya bölünebilen en küçük pozitif tamsayıdır (yani 1'den 9'a kadar olan sayıların en küçük ortak katıdır).

220'nin sayı kuramında ünlü, özel bir yeri vardır — dost sayılar olarak bilinen en küçük (ve en çok bilinen) çiftin bir yarısıdır. Matematik dünyasında "dost sayılar", birbirinden farklı iki sayıdan oluşan ve her birinin kendisi hariç bölenlerinin toplamı (sayının kendisi hariç tüm bölenler) diğerine eşit olan sayılardır. Matematikte "mükemmel arkadaşlar" olarak kabul edilirler — hatta Antik Yunanlılar onları dostluğun sembolleri olarak görürlerdi! Bu çift 220 ve 284'tür. Bu çift

(220, 284), antik çağda (muhtemelen Pisagor ya da takipçileri tarafından) keşfedilen, bilinen en küçük “dost sayı” çiftidir ve yüzyıllar boyunca bilinen tek örnek olarak kalmıştır. 220, bu iki sayının bir parçası olarak, sayı kuramının klasiklerinden biri sayılır!

Manevi olarak 220 sayısı tanrısallık ile insanlığın birleşimini temsil eder ve matematik dünyasında “mükemmel dostlar” çiftini temsil eder. 220, 2300 ve 2520'nin matematiksel ünü şu anlamda birbirine bağlıdır: Bu üç sayının her birinin ünlü olmasının nedeni, kendi kategorilerinde en küçük olmalarıdır. Palmoni, Daniel'in sekizinci bölümünün on üçüncü ve on dördüncü ayetlerinde hem 2520'yi hem de 2300'ü belirtir ve 2520'den 2300 çıkarıldığında geriye 220 kaldığından, matematik dünyasındaki bu üç ünlü küçük sayının her biri, Kutsal Yazılarda Mesih'in kendisini Palmoni olarak tanımladığı tek zamanı temsil eden ayetlerde yer alır.

"İki bin üç yüz güne kadar; sonra kutsal yer temizlenecek" 1844'te ölümlerle başlayıp 11 Eylül'de dirilere geçen yargının başlangıcını belirler. On üçüncü ve on dördüncü ayetlerde Harika Sayıcı Palmoni, Musa'nın "yedi kez" ifadesini Daniel'in "iki bin üç yüz gün" ifadesiyle birleştirir.

Sonra bir azizin konuştuğunu duydum; konuşan o azize başka bir aziz şöyle dedi: Günlük kurban ve yıkıma yol açan isyanla ilgili görüm ne kadar sürecek; hem kutsal yerin hem de ordunun ayaklar altında çiğnenmesine kadar mı?

Ve bana dedi: İki bin üç yüz güne kadar; sonra kutsal yer arındırılacak. Daniel 8:13, 14.

Kutsal yer ve ordu, peygamberlik niteliğinde bir ilişkiyi temsil eder. Kutsal yerin amacı, Tanrı'nın kendi halkının arasında yaşaması içindir.

Ve bana bir kutsal yer yapsınlar; aralarında yaşayayım. Çıkış 25:8.

Kutsal yer ve ordu ayaklar altına alınacaktı ve aziz, “o belirli aziz” olarak temsil edilen Palmoni'ye, hem “kutsal yer”in hem de “ordu”nun “sürekli olan” ve “ıssız bırakan isyan” olarak temsil edilen güçler tarafından “ne kadar süre” ayaklar altına alınacağını sordu. Kutsal yeri ve orduyu çiğneyecek iki ıssızlaştırıcı güç. Putperestlik ve papalık, Tanrı'nın kutsal yerini ve Tanrı'nın halkını ayaklar altına alacaktı.

Levililer'in yirmi altıncı bölümünde, Musa'nın “yedi vakit”i “antlaşmasının davası” olarak adlandırılır. İsrail'in kuzey ve güney krallıklarına karşı “yedi vakit” yargısı, “antlaşmasının davası” idi. Bu yargı, kuzey krallığın MÖ 723'te, güney krallığın ise MÖ 677'de esarete götürüleceğini ortaya koydu. Palmoni'ye “ne kadar” süre “yedi vaktin” saçılıp savrulmasının kutsal yer ve ordu üzerinde uygulanacağı soruldu ve cevap, 22 Ekim 1844'e kadar olduğuydu.

İsrail'in kuzey krallığına karşı "yedi zaman" 1798'de sona erdi ve güney krallığına karşı "yedi zaman" 22 Ekim 1844'te sona erdi. Güney krallığına karşı "yedi zaman", Daniel'in "iki bin üç yüz günü" ile 22 Ekim 1844'te sona erdi. Palmoni kasıtlı olarak üç peygamberlik sözünü birbirine bağladı ve böyle yapmakla 1798'den 1844'e kadar olan dönemi, O'nun Millerci tapınağını inşa ettiği kırk altı yıl olarak tanımlar. On üçüncü ve on dördüncü ayetlerin doğru anlaşılması, bir peygamberlik öğrencisinin yalnızca "yedi zaman"ı ve "iki bin üç yüz günü" değil, 2520 ile 2300 arasındaki ilişki dikkate alındığında 220 sayısını da fark etmesini sağlar; ayrıca her iki 2520

peygamberliği arasındaki ilişki dikkate alındığında 46 sayısını da ortaya çıkarır.

Musa'nın ve Daniel'in zamana ilişkin peygamberlik sözleri 22 Ekim 1844'te birlikte sona erdiğinde, Palmoni, Daniel'in MÖ 457'de ve Musa'nın MÖ 677'de başlayan bu iki peygamberlik için aynı anda "220" simgesini ortaya koydu; bu simge, iki başlangıç noktası arasındaki "220" yılı ifade ediyordu; bu iki peygamberlik, 1844'te 10-22'de (10X22=220) Habakkuk "2:20" yerine getirildiğinde tam olarak birlikte sona erecekti. O tarih, Tanrı'nın sırrının tamamlanacağı yedinci borunun çalınmasının başlangıcını işaret etti; böylece yüz kırk dört binin mühürlenmesi için bir zaman döneminin başlangıcını da belirlemiş oldu. O tarih, yüz kırk dört binin mühürlenmesinin başlangıcını işaret eder; çünkü yedinci borunun çalınması sırasında tamamlanan iş, Tanrı'nın halkının mühürlenmesidir; bu da Tanrı'nın sırrıdır; bu sır, içindeki Mesih, yüceliğin umudu, yani ilahi olan ile insani olanın birleşimidir.

Kuzey krallığının "yedi vaktinin" 1798'de ve güney krallığının "yedi vaktinin" 1844'te sona ermesi, 1798'den 1844'e kadar kırk altı yıllık bir dönem ortaya çıkarır. Dönem, Vahiy 14'ün birinci meleğinin gelişiyle başlar ve 1844'te üçüncü melek geldiğinde sona erer. Peygamberlik açısından bu, 1798'den 1844'e kadar olan dönemin simgesel bir dönem olduğunu belirleyen iki tanığı işaret eder. İsrail'in kuzey ve güney krallıkları üzerindeki "yedi vakit" sırasıyla 1798 ve 1844'te sona erdi ve böylece kırk altı yıllık bir dönem ortaya çıkardı. Bu dönem ikinci bir tanık olmadan anlamsızdır. Kardeş White doğrudan, birinci ve ikinci olmadan üçüncü bir meleğin olamayacağını öğretir. Ayrıca birinci meleğin 1798'de ve üçüncünün 22 Ekim 1844'te geldiğini de açıkça belirtir. Vahiy 14'ün üç meleği, 1798'den 1844'e kadar olan sürenin simgesel bir peygamberlik dönemi olduğuna ikinci bir tanıklık sağlar.

46 sayısı tapınağın bir sembolüdür ve Mesih tapınağı ilk kez temizlediğinde, Mesih'le tartışan Yahudilerin, Hirodes'in tapınağı yenilemesinin kırk altı yıl sürdüğünü ifade ettiklerini görürüz. Tarihçiler, Yahudilerin sözünü ettiği Hirodes'in bu yenilemesinin, İsa'nın vaftiz edildiği yıl tamamlandığını belirtir. Bu olgu, Tanrı'nın suretinde yaratıldığımız ve O'nun suretinin tapınak olduğu, bunun da 46 ile temsil edildiği yönündeki ruhsal gerçekle birlikte.

Ve Söz beden oldu ve aramızda yaşadı, (biz de O'nun yüceliğini, Baba'nın biricik Oğlu'nunki gibi bir yüceliği, gördük) lütuf ve gerçekle doluydu. Yuhanna 1:14.

"Dwelt" olarak çevrilen sözcük Buluşma Çadırı anlamına gelir. Kutsal mekânın amacı, Tanrı'nın topluluğun (kendi halkının) arasında ikamet etmesiydi. "Dwelt" diye çevrilen "tabernacle" anlamındaki İbranice sözcük, Musa'nın kurduğu Buluşma Çadırı için kullanılan sözcükle aynıdır ve Mesih ilk kez tapınağı temizlediğinde, Mesih'in bedeninin tapınak olduğu açıkça belirtilmiştir. Adventizmin temelini oluşturan iki ayette Palmoni'nin ortaya koyduklarının doğru anlaşılmasıyla tespit edilen 46 sayısı Yuhanna'da bulunur. 46 yıl, görmek isteyenler için 220 ile bağlantılıdır.

Ve öğrencileri şöyle yazılmış olduğunu hatırladılar: "Senin evine olan gayret beni yiyip bitirdi." Bunun üzerine Yahudiler ona şöyle dediler: "Madem ki bunları yapıyorsun, bize ne belirti gösterirsin?"

İsa onlara şöyle cevap verdi: “Bu tapınağı yıkın; ben onu üç günde yeniden kuracağım.” Bunun üzerine Yahudiler, “Bu tapınak kırk altı yılda yapıldı; sen onu üç günde mi yeniden kuracaksın?” dediler. Ama O kendi bedeninin tapınağından söz ediyordu. Yuhanna 2:17-21.

Yirminci ayettedir; bu nedenle Yuhanna 2:20'de Yahudiler şöyle der: “Bu tapınak kırk altı yılda yapıldı; sen onu üç günde mi ayağa kaldıracaksın?” 46 sayısı, numarası 2:20 olan bir bölüm ve ayette tapınakla bağlantılıdır. Bu pasajda Yahudiler tapınağın 46 yılda yapıldığını belirtir; bu da, Musa'nın tapınağın nasıl inşa edileceğine dair talimatları almak için dağda 46 gün kaldığı, eski İsrail'in başlangıcıyla paraleldir. Tanrı'nın suretinde yaratıldık; dolayısıyla insan tapınağının 46 kromozoma, 23 erkek ve 23 dişi, sahip olması tesadüf değildir. Erkek ve dişi 23'er kromozom, insan tapınağının inşası için talimatlardır. Her şeyi yaratan Palmoni, insan bedenindeki her hücreyi taze ve yeni hücrelerle değiştiren sistemi de yarattı; beden eski hücrelerinin bütünüyle yenilenmesi yedi yıl, yani 2520 gün sürer. Yahudiler 46 yılı tapınakla ilişkilendirir, ancak Mesih üç günde ayağa kaldırılacak olan kendi bedeninden söz etti. 1798'den 1844'e kadar Millerci tapınak ayağa kaldırıldı ve bu, üç meleğin hepsinin geldiği dönemde gerçekleşti; 1798'den 1844'e uzanan 46 yılı kapsayan bu üç melek, Mesih tarafından günler olarak temsil edilir. O, “Bu tapınağı yıkın ve ben onu üç günde yeniden ayağa kaldıracam” dedi; böylece üç gün içinde yeniden ayağa kaldırılacak bir tapınağın yıkılışıyla bunu örtüştürdü.

Daniel, on üçüncü ayette, yıkıma uğratılan mabet ve orduyu tanımlar. Kuzey krallığı orduyu, güney krallığı ise mabedi temsil eder; çünkü Yeruşalim oradadır. Dolayısıyla çiğnenme meselesi dile getirildiğinde, iki unsurdan (mabet ve ordu) ilkinin esarete götürülmesi MÖ 723'te kuzey krallığıyla gerçekleşti. 46 yıl sonra, MÖ 677'de, güneydeki Yahuda krallığı için "yedi vakit" başlar. Bu, ordunun çiğnenmesinin 1798'de ve mabedin çiğnenmesinin 1844'te sona erdiği anlamına gelir.

Antik İsrail, Kudüs'ü yeniden inşa etmek üzere, üç fermanla Babil'den çıktı; bunlardan üçüncüsü, 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin gelişiyle sona eren iki bin üç yüz yıllık dönemi başlattı. 1798'de, gerçek Babil'in yetmiş yıl süren hükümlerliliğiyle simgelenen ruhsal Babil'in egemenlik dönemi sona erdi ve üç melek tarafından temsil edilen peygamberlik dönemi, peygamberliğin üçüncü fermanın ilanıyla başladığı noktada tam olarak sona erer.

2300 yılın alfası olan üç ferman dönemi, 2300 günün omegası olan üç melek döneminde tekrarlandı. Hem alfa hem de omega Adventizmin temel sütunlarıdır; 457 ve 1844, tapınağın ve Yeruşalim'in inşasını gösterir.

Ona de ki: “Orduların Rabbi şöyle diyor: İşte adı Filiz olan adam; kendi yerinden çıkıp yükselecek ve Rab'bin tapınağını o yapacak. Evet, Rab'bin tapınağını o yapacak; yüceliği o taşıyacak, tahtına oturup hükmedecek; tahtında bir kâhin olacak; ve esenlik öğüdü ikisi arasında olacak.” Zekeriya 6:12, 13.

Filiz olarak Mesih burada, Rab'bin tapınağını inşa eden olarak tanımlanır ve 22 Ekim 1844'te üçüncü melek geldiğinde üçüncü günde nasıl diriltildiyse, Millerci tapınak da Mesih tarafından inşa edilmişti; çünkü Rab'bin tapınağını inşa eden O'dur. Bu, Millerci tarihte yerine gelmiş olsa da, kusursuz gerçekleşmesi geç yağmur dönemindedir; çünkü “Rab'bin tapınağını o inşa edecek” ifadesinin iki kez tekrarlanması, görececek olanların Rab'bin Millerci tapınağını 46 yılda inşa

ettiğini, ama geç yağmur döneminde yüz kırk dört binden oluşan başka bir tapınak inşa ettiğini görmelerine imkân verir; çünkü Petrus, yüz kırk dört binin ruhsal bir ev olarak inşa edileceğini söyler.

Palmoni'ye "ne kadar süre" sorusu sorulduğunda yanıtı "iki bin üç yüz güne kadar, sonra kutsal yer arındırılacaktır" şeklindedir, ama Musa, İlyas ve Millerciler, papalık şehitleri, tapınağı ölçen Zekeriya ve Yuhanna, Yeşaya altıncı bölümde ve adı anılmayan başkaları, on üçüncü ayetteki "ne kadar süre" sorusunun yanıtının "11 Eylül'den Pazar yasasına kadar, sonra kutsal yer arındırılacaktır" olduğunu söyler.

22 Ekim 1844, İbrahim'in oğlunu sunmasıyla önceden simgelenmişti; çünkü bu, göksel Baba'nın Oğlu'nu sunduğu çarmıhı simgeliyordu. Elçi Pavlus'a göre Kızıldeniz'de Musa ve İbraniler vaftizi temsil ediyordu; vaftiz de çarmıhı simgeler; çarmıh ise Moria Dağı'nda İshak'la birlikte İbrahim tarafından önceden simgelenmişti.

Ayrıca, kardeşler, habersiz kalmanızı istemem: atalarımızın hepsi bulutun altında bulundu, hepsi denizden geçti; ve hepsi bulutta ve denizde Musa'ya bağlanmak üzere vaftiz edildi. 1. Korintliler 10:1-2.

Bu elbette, vaftizin Nuh'un sekiz kişilik ailesinin vaftiz edildiği tarih olan 22 Ekim 1844 ile temsil edildiği anlamına gelir. "Sekiz", dirilişin bir sembolüdür.

Onlar, Nuh'un günlerinde Tanrı sabırla beklerken, gemi hazırlanırken, bir zamanlar itaatsizlik edenlerdi; gemide az kişi, yani sekiz can, su aracılığıyla kurtuldu. Buna karşılık gelen vaftiz de şimdi bizi kurtarır (bedensel kirin giderilmesi değil, Tanrı'ya yönelik iyi bir vicdanın dileği olarak) İsa Mesih'in dirilişi aracılığıyla. 1. Petrus 3:20-21.

22 Ekim 1844 hakkında açığa çıkarılmış gerçeğin herhangi bir yönünü yanlış anlamak, gemideki Nuh'un tanıklığını, Kızıldeniz'deki Musa'yı, Moria Dağı'ndaki İbrahim'i ve çarmıhtaki İsa'yı yanlış anlamakla paraleldir. O tarihte üçüncü melek tarih sahnesine çıktı ve o, Tanrı'nın halkını mühürleyen melektir.

Sonra üçüncü meleği gördüm. Bana eşlik eden melek dedi ki: "Sözü korkunçtur, görevi dehşetlidir. O, buğdayı deliceden seçip ayıracak ve buğdayı göksel ambar için mühürleyecek ya da bağlayacak melektir." Bu konular aklın tümünü, dikkatin tamamını meşgul etmelidir. Merhametin son mesajını almakta olduğumuza inananların, her gün yeni yanılgılar kabul eden ya da benimseyenlerden ayrı durmasının gerekliliği bana yeniden gösterildi. Yanılgı ve karanlık içinde olanların toplantılarına ne gençlerin ne de yaşlıların katılmaması gerektiğini gördüm. Melek şöyle dedi: "Zihin yararsız şeyler üzerinde oyalanmayı bıraksın." Manuscript Releases, cilt 5, 425.

Bu nedenle, 1844 tarihini tipolojik olarak işaret eden kutsal peygamberlik hatlarıyla birlikte, üçüncü melek geldi ve işine başladı; buna, söz konusu bölümde buğday ve yabancı otlar olarak temsil edilen akıllı ve akılsız bakirelerin ayrılması da dahildir. 1844'ün ne denli kutsal bir peygamberlik tipolojisiyle örneklendiğinin anlaşılmasında ya da 1844'le bağlantılı olup 1863'e kadar devam eden yol işaretleri hakkında nelerin açığa çıkarıldığı bilinmemesi, bir ruhu,

Adventizmin temelini temsil eden iki ayetin merkezî konusu Mesih olduğu ve orada Mesih'in matematiğin ve her şeyin yaratıcısı olan Palmoni olarak tanındığı gerçeğinin peygamberlik açısından doğurduğu sonuçlarla yüzleşmeye hazırlıksız bırakır.

On üçüncü ayetle ilgili soruya verilen mevcut cevap, 1845'te verilen cevaptan farklıdır. 1845'te öncüler büyük bir hayal kırıklığını üzerlerinden atıyor, Rab'bin havarilerin zamanından beri görülmemiş şekilde peygamberlik armağanını yeniden verdiği fikriyle boğuşmaya başlıyorlardı. Üçüncü meleğin mesajının ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor ve az önce yaşadıkları deneyimin kutsal tarihten başka bir şey olmadığı gerçeğine uyanıyorlardı. 1850'ye gelindiğinde, 1843 öncü tablosunu düzeltmek ve onun yerine geçmek üzere yeni bir öncü tablosu sunuyorlardı. Her iki tablo da Kızkardeş White tarafından Habakkuk'un ikinci bölümündeki "tablolar"ın birer gerçekleşimi olarak tanımlandı. Durum böyleyken, 1850 Tanrı'nın peygamberlik Sözü'nün teyit edilmiş bir gerçekleşimidir.

Öncüler, 1843 çizelgesinin Habakkuk'un ikinci bölümündeki 'levhalar'ın bir gerçekleşmesi olmadığını inkâr etmenin ilk imandan ayrılmak olduğunu anladılar ve yazdılar. Kardeş White, çizelgeyi Rab'bin eli tarafından yönlendirildiği ve Habakkuk'un bir gerçekleşmesi olduğu şeklinde onayladı ve aynı onayı 1850 çizelgesine de verdi. Habakkuk 'levhalar'ı çoğul olarak tanımlar ve 1843 çizelgesi Mayıs 1842'de basıldığında, Rab elini üzerlerine koyduğu bazı rakamlarda bir hata ile basılmıştı. 1850'de, rakamlardaki o hatayı düzelten yeni bir çizelge kullanıma sunuldu. Habakkuk'un levhaları, peygamberliklerin gerçekleştirmelerini temsil eder ve bu peygamberlikler Mayıs 1842'den Ocak 1850'ye kadar yerine geldi.

1843 ya da başlangıç tablosu bir hata içeriyordu ve 1850'nin bitiş tablosunda hata yoktu. 1842 yılının Mayısından 1850 yılının Ocak ayına kadar olan dönem belirlenmiş bir peygamberlik dönemidir ve 1842 yılının Mayısı ile 1850 yılının Ocak ayı peygamberlik yol işaretlerini temsil eder ve bu işaretler Alfa ve Omega'nın imzasını taşır. Alfa, yani birinci harf, ve Omega, son ve yirmi ikinci harftir. 1842 alfa, 1850 ise omega'dır; ve bu iki İbranice harfi alıp İbranice alfabenin on üçüncü harfini aralarına yerleştirirsek, İbranice "gerçek" kelimesini oluştururuz; bu kelime İbranice alfabenin birinci, on üçüncü ve yirmi ikinci harfleriyle yazılır.

1842 ve 1850'nin kilometre taşlarına uygulanan peygamberlik mantığı şudur: onlar "hata" ile birbirine bağlanmıştır. Alfa bir hata barındırıyordu ve Omega aynı hatayı düzeltti; dolayısıyla alfa ve omega harflerinin arasında duran şey "hata"dır, isyanın bir sembolü; bu da on üç sayısının temsil ettiği şeydir. 1842'den 1850'ye kadar olan dönem, Alfa ve Omega'nın imzasını taşıyan yerleşik bir peygamberlik dönemidir ve "gerçek"tir. Bu tarih, Laodikyalı bir Yedinci Gün Adventisti tarafından ciddiyetle ve ruhsal olarak incelenene kadar, Habakkuk'un tablolarının 1842'den 1850'ye uzanan peygamberlik döneminin hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koyduğu apaçık GERÇEĞE adeta kördür. İki tanığın birlikte ortaya koyduğu gerçek, 1850 çizelgesinde hiç hata olmadığıdır. 1850 çizelgesi, 1843 çizelgesinde olduğu gibi Musa'nın "yedi vakit"ini içerir ve her iki çizelgede de "yedi vakit", MÖ 677'de başlayıp 1844'e kadar uzanan "yedi vakit" dönemini göstermek üzere çizelgenin merkezine, yukarıdan aşağıya yerleştirilmiştir. 2520 sadece çizelgede yer almakla kalmaz, çizelgenin merkezidir.

"Yedi vakti" tasvir eden peygamberlik çizgisinin merkezinde haç vardır. Her iki tablonun da merkezinde yukarıdan aşağıya uzanan 2520 zaman çizelgesi yer alır. Ortada haç vardır. Haç, Daniel 9:27'nin yerine gelmesi olarak Mesih'in birçoğuyla antlaşmayı sağlam kıldığı haftanın ortasıydı. O hafta yedi yılı temsil eder; bu da peygamberlik hesabıyla 2520 gündür. Tablolarda olduğu gibi, 2520 günün tam ortasında Mesih haça antlaşmayı sağlam kılıyordu. Mesih'in vaftizinden haça kadar peygamberlik hesabıyla 1260 gün vardı. Bu, vaftizden haça kadar 1260 sabah sunusu ve 1260 akşam sunusu olacağı anlamına gelir; fakat haça o son kurbanlık kuzu kâhinin elinden kaçtı ve Tanrı'nın Kuzusu akşam sunusu oldu; böylece vaftizden beri 2520. kuzu sunusunu temsil etti.

Haftanın ortası haçtı ve her iki kutsal tablonun merkezi de haçtır, ancak her iki durumda da Kuzu, 2520 ile simgesel olarak temsil edilen hakikatin içine yerleştirilmiştir. Haç, 2520 günün ortasına yerleştirilmiştir ve haça İsa 2520'nci ve son kurbandı. 1842 Mayısı ile 1850 Ocak ayı arasındaki dönem hatayı temsil eder ve Mesih, hakikat, iki suçlunun arasına yerleştirilmişti; kendisi suçlu olmadığı hâlde öyle muamele görüyordu. Bu nedenle elimizde üç suçlu var; biri mahvolacak ve biri kurtulacak. Üç suçlu, suçla birbirine bağlanmış üç yol işaretidir; ancak ortadaki yol işareti alfa ve omega suçlunun zıddıdır. Alfa ve omega suçlular, ortadaki yol işareti olan haç ile birbirine bağlanır.

Habakkuk'un 1842'den 1850'ye uzanan tablolarında, ilk ve son işaret taşı birbirine bağlayan orta harf hataydı. Çarmıhtaki orta işaret taşı üç suçluyu birbirine bağladı, ama bunlardaki orta işaret taşı hata değil, Hakikat'tir; ve hem çarmıh hem de Habakkuk'un tabloları tarafından desteklenen hakikatin bir unsuru, 2520'nin, yani Levililer yirmi altıdaki "yedi vakit" in hakikat olduğudur; ve az önce ortaya konan mantık bağlamında, 2520'yi reddetmek İsa'yı reddetmektir.

Palmoni, Harika Sayıcı, "İki bin üç yüz gün; sonra mabet arındırılacak" dediğinde, "ne kadar sürecek" sorusuna peygamberlik bağlamında cevap vermektedir. Cevap artık 1844 değildir; çünkü Filadelfya Millerci hareketi 1856'da sona erdi; o sırada James ve Ellen White hareketin Filadelfya'dan Laodikya'ya geçtiğini belirtmişlerdi. Kardeş White o çizgiyi kuma çektiğinde, bu, o durum değişene kadar Tanrı'nın halkıyla ilişkisinin bir ayrılığı temsil ettiğinin anlaşılması gerektiği anlamına geliyordu; çünkü O, içeri girmek için Laodikyalıların yüreklerinin kapısını çalarken dışarıda durmaktadır. Onun ilahi doğası onların insan doğasının içinde değildir. Mesih'in 22 Ekim 1844'te başlattığı iş, ilahi doğasını insan doğasıyla birleştirmektir ve Mesih bunu yapmaya istekliydi, ama bu gerçekleşmedi.

"Adventistler, 1844'teki büyük hayal kırıklığından sonra imanlarına sıkı sıkıya sarılıp ilahî takdirin açtığı yolda birlik içinde yürümüş, üçüncü meleğin mesajını kabul edip Kutsal Ruh'un gücüyle onu dünyaya ilan etmiş olsalardı, Tanrı'nın kurtuluşunu görürlerdi; Rab onların gayretleriyle kudretle iş görürdü; çalışma tamamlanırdı ve Mesih, halkını ödüllere kavuşturmak üzere şimdiye kadar gelmiş olurdu. Fakat hayal kırıklığını izleyen şüphe ve belirsizlik döneminde, advent imanlılarının birçoğu imanlarından vazgeçti... Böylece çalışma sekteye uğradı ve dünya karanlıkta kaldı. Tüm Adventist topluluk Tanrı'nın emirleri ve İsa'nın imanında birleşmiş olsaydı, tarihimiz ne kadar da bambaşka olurdu!" Evangelism, 695.

Eski İsrail'in tarihini tekrarlayarak Rab, modern İsrail'i Karanlık Çağların karanlığından çıkardı ve Kızıldeniz'de onlarla antlaşma yaptı; çünkü vaftiz, antlaşma ilişkisinin bir sembolüdür. Ancak İsrail'in antlaşmayı tutup tutmayacağı sınanacaktır. Eski İsrail'e gelince, Sayılar kitabına göre on sınamada başarısız oldular. Onuncu başarısızlıkta kırk yıl boyunca çölde ölmeye mahkûm edildiler; böylece 1856'daki Laodikya mesajının modern İsrail tarafından reddedilmesine bir örnek oluşturdu. Eski İsrail'in on aşamalı sınamada (on, bir sınamanın sembolüdür) başarısız olması gibi, 1844'te üçüncü meleğin gelişinden 1856'ya kadar Filadelfya Millerit hareketi üzerinde aşamalı bir sınama süreci uygulandı.

Kızıldeniz'den Kadeş'teki ilk isyana kadar olan on sınama, dönemi birbirine bağlayan on sayısı nedeniyle peygamberî bir dönem olarak temsil edilir. On sayısı bir sınamanın simgesi olduğundan, on sınama antlaşmayı reddeden ve onuncu sınamada ve sınama sürecinde başarısız olan on kabileyi belirledi. Dönem Kızıldeniz'in geçilişiyle başladı ve On Emirler denizden sonraki on sınamanın ilki olarak temsil edilir; ilk sınama da On Emirlerin simgesi ve mührü olan Sebt günüdür (mannayla temsil edilir). Eski İsrail'deki on sınama dönemi böylesine açık biçimde belirli bir peygamberî dönem olarak ortaya konulmuşken ve Peygamberlik Ruhu bize Kızıldeniz'in geçilişinin 22 Ekim 1844'ü tiplendiğini bildirirken, o noktada aşamalı bir sınama sürecinin başladığını bilmemiz gerekir. Adventizm bunu bilmiyor; bu yüzden, 1863'te, 1863'e götüren sınama sürecinin en başında hakkında uyarı ilan etmekle görevlendirildikleri yasa olan Pazar yasasına kadar Laodikya çölünde ölmeye hükmedildiklerini göremiyorlar.

1856'da Laodikya durumunun ilanı Millerci Adventizm'e geldiğinde, "yedi zaman" hakkında "yeni şarap" yayımlandı. Yeni ışık hiçbir zaman kabul edilmedi ve yedi yıl sonra, yani 2520 peygamberî gün sonra, Laodikya Millerci hareketi sona erdi ve Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi hâline geldi. Musa Vaat Edilen Topraklar'a girmeye istekliydi, ancak onuncu imtihan gelmişti ve elbette bu temel bir imtihandı; zira Musa'ya baştan itibaren verilen görev, Tanrı'nın halkını Vaat Edilen Topraklar'a götürmekti. Bu, Musa Mısır'a varmadan önceki görevdi. Onuncu imtihan gelmişti ve isyancılar Vaat Edilen Topraklar'a girme konusunda tereddüt ettiler.

Ve size dedim: Tanrımız RAB'bin bize verdiği Amurluların dağlık bölgesine geldiniz. Bakın, Tanrınız RAB ülkeyi önünüze serdi; çıkıp onu mülk edinin; atalarınızın Tanrısı RAB size söylediği gibi. Korkmayın, yılmayın. Bunun üzerine her biriniz yanıma gelip şöyle dediniz: Önümüzden adamlar gönderelim; onlar ülkeyi araştırın, hangi yoldan çıkmamız ve hangi kentlere varmamız gerektiğini öğrenip bize haber getirsinler. Bu öneri bana uygun göründü; bunun üzerine, her oymaktan birer kişi olmak üzere içinizden on iki adam seçtim. Yasa'nın Tekrarı 1:20-23.

O noktadan on iki casusun dönmesine kadar olan dönem, son temel sınavın 1856'da geldiği ve Laodikyalı Milleritlerin yedi yıl boyunca diyarı araştırdığı, en sonunda bir hareket olmaktan vazgeçmeyi ve bir kilise olmayı seçtikleri tarihi temsil eder.

Miller'in keşfettiği ilk hakikat "yedi zaman"dı; bu da onu, Yeremya'nın eski yollarını oluşturan temel hakikatlerin temeli haline getirdi. Adventizm'e getirilen son yeni peygamberlik ışığı 1856'daydı ve "yedi zaman" üzerine bir dizi makaleydi. Bu tarihsel olgular derinlemesine incelendiğinde çokça ışık ortaya çıkar, ama Daniel sekizinci bölümün on dördüncü ayetinin

yanıtının neden "11 Eylül'den Pazar yasasına kadar, sonra kutsal yer arındırılacaktır" olduğunu belirleyebilmek için ilerlemeye devam etmeliyiz.

Mesih'in 1844'te başlattığı iş 1863'te başka yöne çevrildi; bu yüzden o sırada başlayan mabedin "arınması" askıya alındı ve Tanrı'nın halkı Laodikya'nın çölünü katetmeye başladı. Bu nedenle, 1844 ile 1863 arasındaki dönemde Mesih tarafından tamamlanması gereken iş, ayırıp mühürleyen melek olan üçüncü melek "arınma" ile temsil edilen işi nihayetinde gerçekleştirdiğinde zorunlu olarak tekrar edilmeliydi. 1844'ten 1863'e uzanan peygamberî yol işaretleri, Mesih'in mabedin arındırılması işini tamamlayacağı yol işaretleridir ve bu işaretler, işin tamamlanacağı tarihî dönemi temsil eder. Eğer 1844'ten 1863'e kadar olan dönemin 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar olan dönemi temsil ettiği gösterilebilirse, "ne kadar süre" sorusu, "ne kadar süre" ile temsil edilen diğer hatlarla uyum içindedir.

1844, üçüncü meleğin geliyordu ve 1863, sınanma döneminin sonunu işaretler. 1846'da White çifti evlendi ve Ellen'in soyadı Harmen'den White'a değişti; evli çift o yıl Yedinci Gün Sebti'ni tutmaya başladı. Sebt, evlilik ve isim değişikliği, peygamberlik bağlamında bir antlaşma ilişkisinin sembolleridir. Rab, modern İsrail'i 1844'ün Kızıldeniz'inden geçirdi ve 1846'da onlara yasayı vermek ve onlarla antlaşmaya girmek için onları Sina'ya getirdi. Bu Yasa, Habakkuk'un iki levhasında olduğu gibi, iki levha üzerine yazılmıştır; birinci levha 4 buyruğu, ikinci levha 6 buyruğu içerir. İki levha hem eski hem de modern İsrail'in antlaşma ilişkisini temsil eder. Birlikte, antlaşmanın iki levhası, yani On Emir, eski İsrail için simgesel olarak 46 ile işaretlenmiştir ve geç yağmurun tarihini temsil eden Habakkuk'un iki levhasıyla tiplenmiştir. Pentekost'un iki sallama ekmeleği sunusuyla birlikte, bunlar sancağı, yani yüz kırk dört bini temsil eder.

Sister White'ın adı Harmen'den White'a değişti. Harmen "barışın askeri" demektir, ancak bu isim Mesih'in doğruluğu olan White ile değiştirildi. Gould adı "altın" demektir ve Ellen parlak ve ışıldayan bir ışık anlamına gelir. Onun adı Laodikya mesajını temsil eder.

Sana öğüt veriyorum: Zengin olasın diye benden ateşte arıtılmış altın satın al; giyinebilesin ve çıplaklığının utancı görünmesin diye benden beyaz giysiler de satın al; ve görebilesin diye gözlerine göz merhemi sür. Vahiy 3:18.

"Göz merhemi", Tanrı'nın sözünün ışığıdır ve Ellen parlak ve ışıldayan bir ışıktır. 1856'da Millerciler için güvenliğin yolu, onun yazıları aracılığıyla sunulan ve adında da temsil edilen Laodikya'ya yönelik mesajı kabul etmekten geçiyordu. Kardeş White, Jones ve Waggoner'ın 1888 mesajının Laodikya mesajı olduğunu ve onların mesajının aynı zamanda üçüncü meleğin mesajı olduğunu açıkça belirtir.

"Rab, büyük merhametiyle, kendi halkına İhtiyarlar Waggoner ve Jones aracılığıyla çok kıymetli bir mesaj gönderdi. ... Bu, Tanrı'nın dünyaya verilmesini buyurduğu mesajdır. Bu, yüksek sesle ilan edilmesi ve Ruhunun bol ölçüde dökülmesinin eşlik etmesi gereken üçüncü meleğin mesajıdır." Hizmetkârlara Tanıklıklar, 91.

Üçüncü melek 1844'te geldi ve 1888'de görevini ikinci kez yerine getirmeye çalıştı. 1888'in mesajı Laodikya mesajıydı; üçüncü meleğin mesajıydı; Vahiy 18'in meleğinin inişini işaret

ediyordu; geç yağmurun dökölmesi sırasında ilan edilen imanla aklanma mesajıydı. Üçüncü melek 1844'te ve sonra 1888'de tekrar geldi, ancak her iki durumda da reddedildi; buna karşın her iki durum da üçüncü meleğin geç yağmur zamanında gelişini tipolojik olarak temsil eder. 1844, 9/11'in bir sembolüdür ve eğer 1863 Pazar yasasını tipolojik olarak temsil ediyorsa, o hâlde “ne kadar süre” simgesiyle temsil edilen “9/11'den Pazar yasasına” uzanan peygamberlik dönemi, on üçüncü ayetin “ne kadar süre” sorusuna şimdiki hakikat cevabını temsil ederdi.

Milleritlerin 1842'den 1850'ye kadarki tarihi, 1844'ten 1863'e kadar süren üçüncü meleğin sınanması peygamberî dönemiyle örtüşen peygamberî bir dönemdir. 1842'den 1863'e kadar olan dönem, 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar uzanan tarihi; Mesih'in tapınağını temizlediği—önce kendi kilisesini, ardından on birinci saat işçilerini—gösteren peygamberî yol işaretleriyle ortaya koyar. Pazar yasasında Mesih, dünyaya bir sancak olarak sunacağı arınmış bir halka sahip olacak ve kilise muzaffer kilise olacaktır. O vakit O'nun mabedi temizlenmiş olacaktır.

Elbette daha fazlası olsa da, “ne kadar süre” simgesini yerine oturttuk. Bunu ve önceki beş makaleyi yeniden Yoel kitabının perspektifinden ele almaya başlayacağız, ama bu ara konuları yerine oturtmak önemli görünüyordu. Ele aldığımız her bir “ne kadar süre” tanıklığı, Palmoni'nin on dördüncü ayette cevapladığı “ne kadar süre” sorusuyla uyum içindedir, çünkü kutsal yer 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar arındırılacaktır. Bu tarih, geç yağmurun tarihidir ve geç yağmurun tarihi Yoel kitabında ortaya konulmuştur.